

ΑΣ ΑΚΟΥΣΟΥΜΕ

λοιπόν και τὸν πρωταπόστολον τοῦ Ἀρνέλλου, τὸν γενερώτατον και καλλιεπέστατον και αποριώτατον· κ. Χριστογιαννόπουλον ὁ ὄποιος θὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ ἡ τὸ τις στῆλες μιᾶς ἐφημερίδος, τὸ «μεγάλειτερον κοινωνικόν και τυγχραφικὸν δημοσιογραφικὸν γεγονόν» τὰ μυστήρια τοῦ Μακρακισμοῦ και τοῦ Νηρωνισμοῦ και τοῦ Καπετανισμοῦ και τοῦ Ἀρνελισμοῦ, ἵσσως ἵσσως δὲ και τοῦ Δημοσιογραφισμοῦ, ἢν θελήσῃ νίπλωσῃ τὰς ἀποκαλύψεις του και στὸ νέον του ἐπάγγελμα, τὸ ὄποιον ὑπὸ τέσσας αἰσιούς οἰωνοὺς ἔχει.

* Α; τὸν ἔκρουσμας και κύτον, ἢν και θὰ εἴγχε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν ἔκρουσμας ἡπὸ κανένα θεωτάξῃ· τοῦ Χαππείου, ἥτοῦ ἡπὸ τὰ θεωτάκια τῶν ἐφημερίδων ὅμιλον τόσου ἔλλοι — ἐ σύζυγος λ. γ. ὁ ὄποιος ἐπώλησε τὴν γυναικά του αἰπεῖ· — καλλιεπέστεροι και νεκρότεροι και φητορικάτεροι και Χριστογιαννοπουλικώτεροι αὐτοῦ.

ΩΡΑΙΑ

ώραιότατη και ἐκφραστικώτατη, ἡ ρευλάμα τῆς Διεθνοῦς: «Εκθέτεις, ή ὄποια ἡπὸ προγοῆς στολίζει τοὺς ἀθηναϊκούς δρόμους. Ιδίως ἐκεῖνος ὁ κρεμανταλᾶς ποὺ αρατάει τὴν ἐργασία και τὴν τέχνη... τῆς διοργανώσεως Διεθνῶν Ἐκθέτεων, ἔξιζει δ, τι ἐπῆτε και ὑπὸ ἔποψιν τέχνης και ὑπὸ ἔποψιν συμβόλου.

Διότι ἀν εἶναι γυμνός, θέλει νὰ δείξῃ μ' αὐτὸ διότι ὄποιος ντακανθεριστῇ μὲ τὴν Διεθνῆ. Ήταν χάση και τὸ πουκάμισό του ἀκάμη και θὰ ἔγη στοὺς δρόμους σὲν κι' αὐτὸν θεόγυμνος.

Ο ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΟΣ

Θουλεύτη; Λευκάδος κ. Σκληρός, ἡντιμονοπωλεὺς ἐκ τετοιών τοινούς κι' αὐτός, ἐδίλωτες διότι μπορεῖ νὰ φαμπρικάρῃ στὸ μενοῦτο πέντε δέκα ἑταῖρες, μὲ λόρδους και μὲ βουλευτάς, ποὺ νάναλάσσουν τὸ μονοπώλιον τῆς σταρίδος, ἢν δὲν ψυφισθῇ και σύμβασις μετὰ τῆς «μὴ φερεγγύου», κατὰ τὴν κρίσιν του, ἑταίριας τοῦ κ. Δ. Δεληγιάννη.

Αἱ ἀποκαλύψεις κύται τοῦ κ. Γενναιοδώρου κατέπληξαν τοὺς κα. βουλευτὰς οἱ ὄποιοι ἔχουν τὴν πεποίθησι διότι δ. κ. Σκληρός εἶναι ἴκενδος; ὅχι μόνον ἑταῖρες γιὰ τὸ μονοπώλιον τῆς σταρίδος, ἢν δὲν ψυφισθῇ και ἑταῖρες ἀκόμη γιὰ τὸ μονοπώλιον τῶν Φείτικων δοντιῶν, τὰ δόποικ δὲν ἄρχονται νὰ ἔχουν πέρασι στὸν τόπο μας, δοσο κι' ἀν-

θριαμβεύουν στὴν 'Αγγλίαν, ἀφοῦ και βουλευταὶ ἀκόμη δι' αὐτῶν μᾶς ἔρχονται.

Οι κίθηδηλες τιάρες γιὰ τὶς δοποῖς ὅμιλοι εἰς ἀλλην στήλην, τόσον φωτινὰ ὁ πολύτιμος συνεργάτης μας κ. 'Απόκαυκος ἐ Παρακοιμάμενος, δὲν διαπρέπουν και τὸ σταφιδικὸν ζήτημα, δημοσιογραφικὸν γεγονόν» τὰ μυστήρια τοῦ Μακρακισμοῦ και τοῦ Νηρωνισμοῦ και τοῦ Καπετανισμοῦ και τοῦ Ἀρνελισμοῦ, ἵσσως ἵσσως δὲ και τοῦ Δημοσιογραφισμοῦ, ἢν θελήσῃ νίπλωσῃ τὰς ἀποκαλύψεις του και στὸ νέον του ἐπάγγελμα, τὸ ὄποιον ὑπὸ τέσσας αἰσιούς οἰωνοὺς ἔχει.

Η ΚΟΙΗΚ ΓΩΝΗ

ΥΠΕΡ.ΤΩΝ „ΡΗΤΟΡΙΚΩΝ ΛΟΓΩΝ“

Φίλοτε Νουμᾶ,

«Οταν ἐδιάβατα πρώτην φορὰ στοῦ φύλλου τας τὶς φιλολογικὲς μελέτες τὴν ἐπιγραφὴ «Ρητορικοὶ λόγοι Γ. Μιστριώτου» εἶπα: πάλε τὰ ἴδια, τὰ συνηθισμένα θὰ μας κοπανῷ και τοῦτος. «Ἐπεσεν διμῶς τὸ μάτι μου δὲν ξέρω πῶς στὴν ὑπογραφὴ τοῦ ... διατριβογράφου — διότι τέτοιος εἶναι — και δταν εἰδα νὰ γράφεται Σπύρος — και δχι Σπυρίδων — μοῦ φάνηκε περίεργο τὸ πρᾶγμα· σχολαστικός, εἶπα και Σπύρος δὲν πηγάνει, εἶναι δύο πράγματα ἀταίριαστα.

«Ἄρχισα ἀμέσως νὰ διαβάζω τὴν φιλολογικὴν αὐτὴ μελέτην—διατριβὴ — κι' ὅσον ἐδιάβαζα τόσα περισσότερο μὲ ἐσκενδόλιζες ὁ σατανᾶς.

Τὸ τελείωσα τέλος μὲ τὸ φύλλο τῆς Πέμπτης και νὰ σου πῶ τὴν καθαρὰν ἀλήθεια; ἐσχημάτιστα ἰδέα γιὰ τὸν καὶ Σπύρο 'Αναστασιάθη πῶς . . . διέπροιξε ἔνα σωστό . . . τρογλέλιφο.

Και τι ἀλλο θέλατε, κύριε Νουμᾶ, νὰ πῶ διὺ τὸν κύριον αὐτὸν ποὺ ἀν ἔχῃ η δὲν ἔχῃ μιὰ σωστὴ ἰδέα, διμῶς δὲν γνωρίζει μὲ τέχνη νὰ τὴν δημοσιεύῃ; Τὶς ἔξυπνάδες του τὶς θάρτει μὲ τὶς βρισιές ποὺ ἔχει γεμίσει τὸ καθηρό τὸ φιλολογικὸ και καλλιεπεγκιὸ τοῦ Νουμᾶ φύλλο.

Τὶ τούκαμαν τοῦ καὶ Σπύρου δι μακαρίτης Σούτους, Καρασούτσας, Κόντος και διθάνατος Κοραῆς, δι μεγάλος πρόδρομος τῆς ἀνεξαρτησίας μας;

Τὶ τούκαμαν τοῦ καὶ Σπύρου ἔκεινοι ποὺ κάτω τὸ ἀγιο ράσο εἶχαν κρυμμένη τὴν γλώσσα τῶν πατέρων μας σὰν παρθένα ἀγνή και κατώθισαν νὰ τὴν φυλάξουν, νὰ τὴν σώσουν και μαζὲν μ' αὐτὴν τὴν γλυκειά μας πατρίδα τὴν 'Ελλάδα νὰ ἐλευθερώσουν;

‘Ο καὶ Σπύρος εἰδα πῶς εἶναι κκινοτόμος, ἐπαναστάτης, ἐξωστρείκισε τὶς περιστωμένες και

δὲν ξέρω τι ἀλλο, τὴν αὐξῆσι τὴν κόβει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ και τὴν βάζει στὸ τέλος, κόβει τὸ κεφάλι τῶν ιστορικῶν χρόνων και τὸ βάζει στὴν οὔρα, γιὰ νὰ μπορῇ ἡπὸ κοντὰ νὰ τὴν προσέχῃ μὴν εὑρεθῆ κανεὶς ἔστειος και τοῦ τὴν τραβήνῃ η τὸ χειρότερο, τοῦ τὴν κόφει.

Καλά θάκανε νὰ συγγράψῃ και καμιὰ γραμματικὴ νέα, θὰ τὸν ἐπερνε ὁ κάσμας γιὰ σαφὸν ἀνδρεῖσσος θάλεγχαν και πολλοὶ πᾶς ἔχει δημιουργικὸ πνεῦμα.

I. E. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΙΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Περονόδηπορον. Τὸ εῖδυμε και 'μετα και δὲν ἐγελάτησε, ἀροῦ τὸ πρᾶγμα δὲν ἔτο τὸ πρωτοσχέτε. Γράφοντας τότε και τόσα στὴν εὑδάτημονα χώραν τῶν Λαστανείων, ὥστε δὲν πειράζεις τὸν οὐδεισθῆς «ἀλήτης ποιητῆς» και δι Βερλαΐν, ἀφοῦ διλητησμὸς και δ τοπράκτανησμὸς ἔχει τότη και τότη πέρπιτι ἔδω, και κατ' ἔξοχὴν στοὺς κύκλους τοὺς σχετιζομένους ὑπωδηπότε μὲ τὸ γράμματον. — Καλὴ η ίδεια σας κ. 'Αρχατε φίλε, και δὲ τὴν βάλουμε σ' ἐνέργεια, ἀροῦ και ίδιος μας πόνος εἶνε τὸ δωσουμε στοὺς ἀναγνώστας μας και μὲ ἐπιφύλλιδα καθαρός 'Ελληνική. 'Ο «Τίμων δι μετάνθρωπος» τοῦ Λουκιανοῦ, μεταφρασμένος εύσυνειδήτως και ἡντιδικταλικός πὼς θὲ τὰς ἔφινετο; — κ. 'Αθηναίον πολιτιν. Μερικὰ ἐπ' αὐτὰ ποὺ μᾶς ἐστείλατε δὲν τὰ γρηγοριοποιήσουμε στὸ προτεγές φύλλον. Μὲ τὸν αἶπον διμῶς τῆς πλεύτες τοῦ Συντάγματος, ποὺ δὲν ἡλεκτροφωτίζεται τὸ βρέδο, δὲν ἔχεις δικαιοσύνη. Ηγγίνετε νὰ καθάστε δτεν δὲν εἶναι πανσέληνος στὸ μικρὸ περίπτερο τοῦ καφενείου τοῦ Χαρακάρτου και δὲ πεισθῆτε πὼς θὲ ηθελε κρέμασμον ἔκεινος; ποὺ θίποράστες νὰ ἡλεκτροφωτίζετε τὸν κηπον και νὰ καλάτη τὴν ἀσύληπτη 'Ζωγραφικὴ ποὺ συγκατίζουν οἱ σιλουέτες τῶν δένδρων μέστα στὸ σκοτάδι, τὸ γεμάτο εύμορφά και μαγεία. — κ. Ι. Θ. Καλὴ τὰ λέτε. Θὲ δημοσιεύσθη προσεχῶς. — κ. Ηροπούλοποτον. Στὸ οὖλο φύλλο δὲν δημοσιεύσουμε κατ' οὐδὲ έκεινα ποὺ μὲς ἐστείλατε.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ & ΣΑΣ

‘Οδός Σταδίου-Μέγαρον 'Αρσακείου

Συνάλλαγμα. Δάνεια επὶ ἐνεχύρῳ χρεωτικόφων. Εκτέλεσις πάσης ἐντολῆς ἐν τοῖς Χρηματιστηρίοις 'Αθηνῶν, Λονδίνου και Παρισίων και πάσης Τραπεζικῆς ἐργασίας.

Καταθέσεις

- 4 0) εἰς πρώτην ἀναζήτησιν
- 4 1) 2 0) διὰ τρεῖς μῆνας
- 5 0) δι' ἔξι μῆνας
- 5 1) 2 0) δι' ἐπ' ἔτος

Καταθέσεις χρυσοῦ δὲν γίνονται δεκταῖ.

Θυμάστε πῶς σᾶς ἐφορτιώθηκε; Ήχρι δὲν πάθετε. Εύχριστο, φίλε μου, ποῦ δὲν ἐλημονήσετε τὶ σᾶς εἶπα. — Κ' ἐγὼ εὐχαριστῶ, — εἶπεν ὁ Λουσκάφ. — Αν δὲν ἐρχόμουν τότε σὲ σᾶς, τσάς ἔως τώρα θὲ ἐλέγομουν δάσκαλος η φοιτητῆς. Νzi, σὲ σᾶς ἐγένεται, έθηκε ἀπὸ τὸν λάκκον.

— Καίρω πολύ, πολύ. — Εύχριστο τὸν καὶ τὰ λόγια και τὰ ἔργα. Ορχίζει τὰ ἐλέγχατα τότε. Εύχριστο και σᾶς και τὴν αγιερίστων σᾶς, η θεός νὰ φυλάξῃ τὴν καλήν, τὴν εὐγενή γυναῖκα. Όμρακι ψιλοίστε σεῖς, θὲ πᾶς εἰμι ύπόχρεως βίβαξι εὐνώση, ἀλλὰ ἔκεινη ποῦ μ' ἔσωσες ίδιας εἶναι η 'Ολγα και μαγείρισσα σᾶς.

— Καί μὲ τι τρόπον; — Ίδου πά. Μόλις ήρθομεν ύπο κόψω ξύλα, έκείνη ἀρχίζεις: «Αγ, μπεκρή! χολογεύεις ξυνθρωπε! Πῶς θεστάς και δὲ γλενταί!» Επειτα κατέθητε σεῖς, τὰ καταβιβλίζεις, μὲ βλέπεις τὰ προσώπω και κλαίεις. «Δυστυγισμένες ξυνθρωπε! Χαρά δὲν ἔχεις τ' αὐτό τὸν κόψο, μπεκρή, και λαστῆς στὸν ξῦλο μέσο, κακομειούστουνέν!» και δὲ διά τοις, ζέρετε. Τι μέριστες και πάσα δάκρυας ἔχεις γιὰ μένας δὲ μπορῶ νὰ τὰς πῶ. — Άλλα τὸ κυριότερο — έκεινη ἔχοπτε τὰ ξύλα, σγι: ἔγω! έγω οὔτε ένα δέν έχοιχα, δῆλο έκεινη! Πιστί μ' έσωσεν αὐτή, γιατί ἔγω ζλαχάξι βλέποντάς την και τὸ πρεμικόν του.

— Λουσκάρ, εσεῖς ειτέθεις — ήρωτητεν δ Σκαρτζένδρα κανεὶς τὸν πρώτην ξυλοκόπον του. — Λουσκάρ, πῶς τὰ πάτες; πῶς ζῆτε; — Καλά... Είμαι σ' ένα συμβολαιογράφον, μὲ 35 ρούθια τὸν αῆγαν. — Όμρακ, δ